

Starček je hodil počasi, in pot je bil precej dolg. A deček ni tožil zaradi tega. Ko sta dospela na prag stanovanja starčkove hčere, ga slepec ginjen zahvali za storjeno mu dobroto. »Oh, ljubi deček, storil si mi veliko ljubavl! Bog ti plati. Jaz, ubogi slepec, sem se bal, da ne najdem stanovanja svoje hčere. A prišel si mi ti na pomoč, vodeč me le-sem! Napravil si meni in moji hčeri največje veselje! Blaga duša si! Bog blagoslovi tebe in tvoje starše!«

Mirka so te besede genile do srca, in zadovoljen je bil, da je ustregel starčku, najsi je izgubil malico.

Ko se je vrnil domov, ga je oče vprašal, kako se je zabaval med svojimi prijatelji in ali je bila malica dobra. Mirko je očetu povedal vse, kaj se mu je bilo pripetilo. Oče je bil tega jako vesel in še pohvalil je Mirka, da je storil dobro delo.

Ko se je drugi dan Mirko opravičeval svojim prijateljem, zakaj ga včeraj ni bilo k njim, so ga hvalili tudi oni zavoljo njegove človekoljubnosti.

Ko je večer . . .

Svojemu prijatelju pisal *Simon Palček*.

Dragi prijatelj!

Ne veš, dragi prijatelj, kako mi je ljub večer. Solnce bolj in bolj ugaša za gorami, in mir — tako prijeten in vabljev — se spušča na zemljo in jo zazibava v spanje . . .

Zvon zapoje, in moja duša zakipi tja pod oblake. Moli . . .

Spominjam se, kako smo molili otroci. Tako draga mi je pesemca, da jo še sedaj šepečem v večernem mraku, ko zapoje vaški zvon.

Povem jo tudi Tebi. Nauči se jo na pamet! Ko je večer, takrat se Ti naj zbudi v duši ta otroška, preprosta, a srčna molitev. Bog ima rad, če ga moliš.

*Zdravo Marijo
že zvoni,
pa molimo
tudi mi:*

*Bogec predobri,
daj nam, daj
sladko spanje,
sveti raj!*

Ko je večer, prileti ptička do cvetice, da si poišče v nji žuželko za večerjo, da se napije prijetnega vonja. Glej, in ko je večer, poleti moja duša k Bogu, da zadobi pri Njem mirne, sladke sanje, uteho in up . . .

Ko je večer, takrat tako lahko govorim s svojim Stvarnikom.

Po zemlji je razlita čudna, neopisna krasota. V tem veličastvu vidim, kako smo majhni ljudje, kako je neskončno majhen tudi

Tvoj

Simon.

Na Božjakovem, 1. rženega cveta 1900.

